

Груйка надѣна хурката, намѣсти се до него и взе да преде на месечина.

Па си захоратиха двамата.

— Старооо, старо, — каза баба Груйка — додея ми веке самичка да съмъ. Цѣлъ день кърпя калчищнитѣ ти гашури, подклаждамъ гърнето и си опустосвамъ живота. Че мойто животь ли е? Нито хапвамъ като хората, нито за душата ми има нѣщо. Ходя самичка като шашава по двора, нѣма нито кокошка да клопне, нали туй лѣто измрѣха всичкитѣ отъ моръ, нито куче да залай. Татунъ все подиръ колата ти върви. Че то другото остави, ами душицата ми изгоре за пѣсенка. Нѣма, дето рекълъ онзи, кой да ми попѣе.

— Да бѣхъ по-младъ, щѣхъ да отида въ гората да ти уловя едно славейче, — рече дѣдо Груйчо, — ами то де мога покачи моитѣ шейсетъ и две години на нѣкое дърво,

— Що ми е мене славейче, ако имахме единъ кошерь пчели. Да си ги гудиме въ градината, че да брѣмнатъ ония ми ти крилатички. Не ми трѣбва гайда, не ми трѣбватъ кавали.

— Ехъ, да имаме, ама нѣмаме, — отвърна дѣдото и отърси луличката си. — Да бѣх-ме си легнали, ай, уморенъ съмъ. Цѣлъ день съмъ клепалъ подиръ ралото.

— Иди спи. Ти кога ли си помислялъ за мене. Не смѣя да ти кажа за какво съмъ